

Sygn. akt **II Cz 1896/14**

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Violetta Osińska

Sędziowie: SO Marzenna Ernest

SO Tomasz Szaj (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2014 roku w Szczecinie na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużnika A. J.

z udziałem wierzyciela (...) Bank (...) Spółki akcyjnej w W.

na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie L. W. w sprawie Km 2302/12

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 28 lipca 2014 roku w sprawie VI Co 3950/13

oddala zażalenie.

SSO Tomasz Szaj SSO Violetta Osińska SSO Marzenna Ernest

Sygn. akt **II Cz 1896/14**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 lipca 2014 roku, Sąd Rejonowy oddalił skargę dłużnika na postanowienie komornika z dnia 14 października 2013 roku w przedmiocie podjęcia zawieszzonego postępowania egzekucyjnego.

W skardze dłużnik zarzucił błąd proceduralny przez niedopełnienie obowiązku podania dłużnikowi treści tytułu wykonawczego i wymienienia sposobu egzekucji oraz naruszenie przepisów prawa wynikających z dyspozycji art. 139 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku emeryturach i rentach z funduszu (...) przez zawyżenie z tytułu prowadzonej egzekucji przed jej podjęciem, kwoty potrącenia z renty dłużnika o 201,54 zł. Skarżący wniósł o częściowe umorzenie egzekucji z rachunku bankowego dłużnika i ograniczenie zajęcia do kwoty 25% netto jego świadczenia z tytułu renty.

Sąd Rejonowy ustalił, że wierzyciel (...) Bank (...) Spółka akcyjna w W. wniósł o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko A. J. w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia (...) któremu postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2012 roku, Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w sprawie VI Co 3299/12 nadał klauzulę wykonalności, celem wyegzekwowania kwoty należności głównej w wysokości 78 098,50 zł wraz z odsetkami, kwoty 109,- zł kosztów procesu.

Pismem z dnia 11 października 2012 roku Komornik Sądowy zawiadomił dłużnika o wszczęciu egzekucji, wskazał treść tytułu wykonawczego oraz sposoby egzekucji (z ruchomości, wynagrodzenia za pracę, rachunku bankowego, wierzytelności – k – 7 akt Km 2302/12).

W dniu 18 października 2012 roku Komornik dokonał zajęcia świadczenia emerytalno – rentowego dłużnika w (...) (...) w W. (k – 11 akt Km 2302/12) w wysokości 1/4 emerytury lub renty. Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2013 roku na wniosek wierzyciela Komornik sądowy zawiesił postępowanie egzekucyjne. Postanowieniem z dnia 14 października 2013 roku Komornik Sądowy na wniosek wierzyciela podjął zawieszono postępowanie.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał skargę za niezasadną. Wskazał, że zgodnie z art. 820 k.p.c. organ egzekucyjny zawiesza postępowanie na wniosek wierzyciela. Na wniosek dłużnika postępowanie ulega zawieszeniu, jeżeli sąd uchylił natychmiastową wykonalność tytułu lub wstrzymał jego wykonanie albo dłużnik złożył zabezpieczenie konieczne według orzeczenia sądowego do zwolnienia go od egzekucji. W sytuacji wystąpienia powyższych przesłanek organ egzekucyjny zobligowany jest do zawieszenia postępowania w sprawie. Również wniosek o podjęcie zawieszono na wniosek wierzyciela postępowania, wierzyciel może złożyć w każdym czasie. Sąd Rejonowy wskazał również, że przepisy prawa nie przewidują możliwości złożenia samodzielnego wniosku o zawieszenie postępowania przez dłużnika bez wykazania ww przesłanek.

Sąd Rejonowy wskazał, że zarzuty zawarte w skardze dotyczą odrębnych czynności egzekucyjnych, tj. zawiadomienia o wszczęciu egzekucji i zajęcia świadczenia i w ramach zaskarżenia tychże czynności winny być rozpatrywane. Niemniej jednak Sąd Rejonowy rozważył zarzuty dłużnika, uznając je za bezzasadne. Wskazał, że dłużnik odebrał zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, w którym wskazano treść tytułu wykonawczego, zgodnie z art. 805 k.p.c. Brak jest obowiązku wskazywania treści tytułu w ramach innych czynności egzekucyjnych. Natomiast odnosząc się do drugiego zarzutu, wskazał, że obliczenia potrąconej kwoty dokonuje dłużnik (tut. zakład emerytalno – rentowy), a nie organ egzekucyjny i to na dłużniku zajętej wierzytelności spoczywa obowiązek prawidłowego dokonania potrącenia. W zajęciu z dnia 11 października 2012 roku komornik oznaczył bowiem, że zajęciu podlega 1/4 emerytury lub renty.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył dłużnik A. J., zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 394 § 1 pkt 4 k.p.c.)
2. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zakresie dotyczącym wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego,
3. naruszenie art. 3 k.p.c. poprzez niepodjęcie czynności dopuszczalnych według stanu sprawy dla naprawienia szkody wyrządzonej dłużnikowi przez czynności i postępowanie komornika.

Wskazując na te zarzuty, dłużnik wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, poprzez obniżenie wysokości potrącenia do kwoty 25% netto, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

Uzasadniając zażalenie wskazał, że Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy. Istotą sporu nie jest bowiem zawieszenie postępowania egzekucyjnego, lecz zmniejszenie świadczenia emerytalno – rentowego do wysokości 25% netto, zgodnie z interpretacją przedstawioną w skardze, którą Sąd Rejonowy pominął. Wskazał, że o traktowaniu pisma procesowego decyduje nie nazwa lecz treść. Przywołując poglądy orzecznictwa wskazał, że nieudolne zredagowanie pisma przez stronę, zwłaszcza działającą bez adwokata, nie pozwalają poprzestać na dosłownym brzmieniu oświadczenia. Dłużnik wskazał, że egzekucja powinna być jak najmniej dolegliwa dla dłużnika, a zmniejszenie kwoty potrącenia pozwoliłoby skarżącemu na przeznaczenie w ten sposób wygospodarowanych dodatkowych środków, na wcześniejszą spłatę innych zaległych wierzytelności, co z kolei byłoby przesłanką do wystąpienia do wierzyciela o zawieszenie postępowania egzekucyjnego. Za chybione dłużnik uznał przywołane przez Sąd stanowisko Sądu Apelacyjnego w(...) Ponadto zanegował, iż w zawiadomieniu odebrany od dłużnika wskazano treść tytułu wykonawczego, lecz jedynie sam tytuł wykonawczy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie dłużnika okazało się bezzasadne.

Stosownie do art. 767 § 1 k.p.c. na czynności komornika przysługuje skarga do sądu rejonowego. W myśl § 4 tegoż przepisu skargę wnosi się do sądu w terminie tygodniowym od dnia czynności, gdy strona lub osoba, której prawo zostało przez czynność komornika naruszone lub zagrożone, była przy czynności obecna lub była o jej terminie zawiadomiona, w innych przypadkach – od dnia zawiadomienia o dokonaniu czynności strony lub osoby, której prawo zostało przez czynności komornika naruszone bądź zagrożone, a w braku zawiadomienia – od dnia, w którym czynność powinna być dokonana.

W niniejszej sprawie dłużnik skargę złożył w dniu 23 października 2013 roku, wskazując, że dotyczy ona czynności w przedmiocie podjęcia postępowania egzekucyjnego (nagłówek skargi). Jak wynika z akt Km 2302/12 dłużnik A. J. w dniu 18 października 2013 roku odebrał postanowienie z dnia 14 października 2013 roku o podjęciu postępowania egzekucyjnego. W konsekwencji w świetle regulacji art. 767 § 4 k.p.c. dłużnik uprawniony był do zaskarżenia powyższego postanowienia. Możliwość wniesienia skargi dotyczy konkretnej czynności komornika i trafnie Sąd Rejonowy wskazał, że kwestionowanie innych czynności musi następować w drodze odrębnych czynności. W niniejszej sprawie zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego z dnia 11 października 2012 roku dłużnik odebrał w dniu 17 października 2012 roku, a więc blisko rok przed złożeniem skargi. Zarzuty względem tegoż zawiadomienia winien zaś składać w skardze wniesionej w terminie 7 dni od doręczenia mu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji. Również zajęcie świadczeń emerytalno – rentowych dłużnik winien skarżyć w tej samej dacie, zaś najpóźniej w styczniu 2013 roku, gdy doszło do pierwszego potrącenia świadczenia. Z pisma (...) (k – (...)) wynika, że potrącenia były realizowane od grudnia 2012 roku, zaś z karty rozliczeniowej wynika, że pierwsza kwota wpłynęła do Komornika w dniu 4 stycznia 2013 roku. Okoliczność, że dłużnikowi przysługuje prawo do złożenia skargi na czynność komornika nie oznacza, że w skardze tej może podnosić argumenty i kwestionować wszelkie wcześniejsze czynności, co do których uprzednio skargi zaniechał, czy też skarga wcześniej nie została uwzględniona.

Sąd Rejonowy jest jedynie obowiązany w ramach regulacji art. 759 § 2 k.p.c. dokonać kontroli prowadzonego postępowania egzekucyjnego pod kątem potrzeby wydania poleceń zmierzających do zapewnienia należytego wykonania egzekucji oraz usuwać spostrzeżone uchybienia. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy działając w ramach funkcji kontrolnej, pomimo niedopuszczalności zaskarżenia wcześniejszych czynności komornika, rozważył zarzuty dłużnika, zaś dokonana przez ten Sąd ocena jest prawidłowa.

Chybione są zarzuty odnośnie nieprawidłowości w treści postanowienia postawione w skardze, albowiem obowiązujący w dacie wszczęcia egzekucji art. 805 k.p.c. przewidywał obowiązek podania treści tytułu wykonawczego i wymienienia sposobów egzekucji jedynie przy pierwszej czynności egzekucyjnej (tj. przy zawiadomieniu o wszczęciu egzekucji), co jak prawidłowo wskazał Sąd Rejonowy miało miejsce w zawiadomieniu z dnia 11 października 2012 roku. Chybione są twierdzenia dłużnika zawarte w zażaleniu, gdyż analiza treści zawiadomienia z dnia 11 października 2012 roku (k – 7 akt Km 2302/12) wyraźnie wskazuje, że podano w nim wszelkie elementy tytułu wykonawczego, tj. oznaczenie stron, numer tytułu, oznaczenie Sądu nadającego klauzulę wykonalności, wraz z podaniem daty i sygnatury postanowienia, jak również wszelkie kwoty wskazane w tytule wykonawczym. Powyższe spełnia wymogi art. 805 § 1 k.p.c.

Również twierdzenia zażalenia dotyczące się prawidłowości wysokości potrąceń ze świadczenia dłużnika nie zasługują na uwzględnienie. Dołączony przez dłużnika wydruk wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5(...) jednoznacznie bowiem potwierdza prawidłowość dokonywanych potrąceń w wymiarze 25% świadczenia brutto. Lektura wyroku i jego uzasadnienia bowiem prowadzi do wniosku, że Sąd Apelacyjny zmienił orzeczenie Sądu I instancji i oddalił odwołanie od decyzji (...) (...) który potrącił dłużnikowi 25% świadczenia brutto. Treść art. 140 ust. 7 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z (...) jednoznacznie wskazuje, że potrącenie w odpowiednim wymiarze (w tym przypadku 25%) nalicza się od kwoty świadczenia przed potrąceniem miesięcznej zaliczki na podatek od osób fizycznych oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne. Chybiona jest przy tym argumentacja dłużnika, iż egzekucja ma być prowadzona w sposób najmniej dolegliwy dla dłużnika, albowiem przede wszystkim egzekucja ma być skuteczna. Również argumenty dotyczące się spłaty innych wierzycieli nie mogą prowadzić do obniżenia potrąceń w sposób niezgodny z obowiązującym prawem. Skoro bowiem wierzyciel dysponujący tytułem wykonawczym domaga się jego

wykonania, obowiązkiem organów państwa, jest wykonanie tytułu zgodnie z jego treścią i w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa.

Dla porządku wskazać przy tym należy, że dłużnik w swym zażaleniu nie kwestionuje w żaden sposób prawidłowości rozstrzygnięcia w zakresie podjęcia postępowania egzekucyjnego.

Z tych względów uznając dłużnika za bezzasadne, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. zażalenie należało oddalić, o czym Sąd Okręgowy orzekł w sentencji postanowienia.

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

(...)

(...)

3. (...)

4. (...)

(...)